

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Гж 215/19
05.09.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Владиславе Милићевић, председника већа, Весне Матковић и Тање Шобат, чланова већа, у парници тужиоца АА, против тужене ББ, коју заступа пуномоћник адвокат АБ, ради регреса, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Другог основног суда у Београду П 5317/17 од 25.06.2018.године, исправљеној решењем истог суда П 5317/17 од 03.12.2018.године, у седници већа одржаној дана 05.09.2019.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду П 5317/17 од 25.06.2018.године, исправљена решењем истог суда П 5317/17 од 03.12.2018.године, у ставовима другом, трећем, четвртном, петом, шестом и седмом изреке.

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П 5317/17 од 25.06.2018.године, исправљеној решењем истог суда П 5317/17 од 03.12.2018.године, ставом **првим** изреке, дозвољава се преиначење тужбе у овој правној ствари учињено поднеском од 04.06.2018.године. Ставом **другим** изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезе тужену да плати тужиоцу износ од 430.097,30 динара, на име своје половине трошкова за школовање ћерке РР у иностранству, са законском затезном каматом почев од датума трошкова па до исплате, а на појединачне месечне износе како су даље наведени у том ставу изреке са каматом како је наведена у том ставу изреке. Ставом **трећим** изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да плаћа сопствене трошкове као и оне на које је

обавезана по овој пресуди, а тужиоцу посебно 39.722,00 динара на име трошкова Инфостана, и то са законском затезном каматом на појединачне месечне износе са датумима како је даље наведено у том ставу изреке. Ставом **четвртим** изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да плати тужиоцу 476.788,38 динара на име трошкова Инфостана, и то појединачне месечне износе заједно са законском затезном каматом како је даље наведено у том ставу изреке. Ставом **петим** изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да тужиоцу плати 3.020.564,60 динара на име заједничких трошкова за комуналије, исхрану породице и децу и то у месечним износима како је наведено у том ставу изреке заједно са припадајућом законском затезном каматом. Ставом **шестим** изреке, одбијен је предлог тужиоца за одређивање привремене мере којом се забрањује отуђење и оптерећење непокретности-стана аа, као неоснован. Ставом **седмим** изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 586.500,00 динара.

Против наведене пресуде, добијајући је у ставовима другом, трећем, четвртим, петом, шестом и седмом изреке, тужилац је благовремено изјавио жалбу из свих законом прописаних жалбених разлога.

Тужена је дала одговор на жалбу.

Странке су трошкове другостепеног поступка тражиле.

Испитујући правилност првостепене пресуде у складу са одредбом члана 386 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр.72/2011, са каснијим изменама и допунама), другостепени суд је нашао да је жалба неоснована.

У спроведеном поступку, првостепени суд није починио ниједну од битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1 до 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, ни ону из тачке 12 истог става, на коју се неосновано указује изјављеном жалбом, јер пресуда садржи јасне и непротивуречне разлоге о свим битним чињеницама.

Према утврђеном чињеничном стању, странке су биле у ванбрачној заједници од 1992.године до 2008.године, након чега је ванбрачна заједница престала да постоји, али су наставили да живе у заједничком стану до 2013.године. Из ванбрачне заједнице имају двоје деце и то РР рођену _године и РР1 рођену _године. Стан у коме су странке живеле у аа, поделили су писменим споразумом о деоби заједничке имовине од 21.02.2008.године, а решењем Р1 672/11 од 14.02.2012.године извршена је деоба тог стана јавном продајом, тако да свакој од странака припадне по 1/2 оставерене купопродајне цене, при чему јавна продаја до данас није извршена. Пресудом од 24.11.2015.године обавезан је овде тужилац да кћерки РР плаћа за период од 01.08.2013.године до 31.03.2015.године по 15.000,00 динара-укупно 230.000,00 динара, од 31.05.2015.године па убудуће по 10.000,00 динара, док је одбијен тужбени захтев за издржавање за период од 03.06.2009. године као дана подношења тужбе па до 01.08.2013.године, те је обавезан да плаћа малолетној РР1 од 01.08.2013.године до 31.10.2015.године по 4.000,00 динара-укупно 88.000,00 динара, а од 31.10.2015.године по 12.000,00 динара месечно, а одбијен је захтев за издржавање за период од

подношења тужбе 03.06.2009.године до 01.08.2013.године. Наведене чињенице између странака нису биле спорне. Туженој, која је била запослена у предузећу чији је директор овде тужилац, престао је радни однос решењем о отказу уговора о раду од 25.06.2011.године, а од 14.05.2013.године пријављена је Националној служби за запошљавање. Тужилац је сносио режијске трошкове за време док су живели у заједници, а тужена је одржавала кућу, кувала и подизала децу, а од формалног прекида ванбрачне заједнице 01.02.2008.године туженој су помагали родитељи, брат, као и мајка тужиоца, а што произилази из исказа тужене којем је суд поклонио веру.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, примењујући одредбе чланова 68, 73, 160, 166 став 5 и 165 Породичног закона, првостепени суд је одлучио као у изреци. Закључио је да је право и дужност родитеља да издржавају своју децу у чему су равноправни, а њихова обавеза је заједничка и подељена и зависи, између осталог, и од могућности сваког родитеља. Током поступка тужилац је истицао да тужена није учествовала у издржавању деце у виду новчаних давања и плаћања рачуна, али се по налажењу првостепеног суда, допринос тужене огледа кроз њено ангажовање у подизању и васпитавању заједничке деце и вођењу бриге о заједничком домаћинству, јер се допринос сваког брачног друга по правилу и не може систематски тачно обавити, јер осим чињенице које се могу бројати и мерити има и таквих које нису мерљиве, а од значаја су за издржавање заједничке деце. У том смислу, за доношење одлуке у овој правној ствари, од значаја је то што се тужена посветила чувању и васпитавању заједничке деце и целокупно вођењу домаћинства, како за време трајања ванбрачне заједнице, тако и након формалног престанка исте, јер су странке наставиле да живе у истом домаћинству и за време које се односи на утужени период. Даље, првостепени суд закључује да родитељи не улазе у круг лица који имају право на накнаду за дато издржавање нити према родитељу који то није учинио у довољној мери, при чему је првостепени суд имао у виду правно схватање седнице свих судија Апелационог суда у Београду од 01.10.2013.године, али је нашао да се ово правно схватање може применити евентуално само у случају кад један од родитеља занемари у целини или делимично своју обавезу издржавања, а у конкретном случају је током поступка утврђено да тужена ту своју обавезу није занемарила, него ју је извршавала у складу са својим материјалним могућностима. Због тога је одбио као неоснован тужбени захтев тужиоца који се односи на регресно потраживање. У погледу тужбеног захтева за накнаду трошкова Инфостана и заједничких трошкова за комуналије, исхрану породице и децу првостепени суд је нашао да тужилац није доказао висину ових трошкова као и чињеницу да је све трошкове он сносио сам из своје посебне имовине. Из приложених писмених доказа, и то уплатница Инфостана и решење о извршењу се не може утврдити чињеница да су ти рачуни и плаћени, из извода са текућих рачуна се не може утврдити да ли су уплаћени износи односе баш на ову непокретност која је сувласништву странака, а преглед задужења одштампан са интернет странице Инфостана не може се сматрати доказом у смислу ЗПП-а, јер не представља исправу издату од стране овлашћеног лица чија веродостојност мора бити потврђена печатом и потписом, због чега је првостепени суд у конкретном случају применио одредбе о терету доказивања из члана 231 ЗПП. Предлог за одређивање привремене мере одбио је као неоснован имајући у виду одредбу члана 449 Закона о извршењу и обезбеђењу, те да тужилац није пружио ниједан доказ да тужена предузима било какву радњу којом би потраживање тужиоца било осујећено или знатно отежано.

И по налажењу другостепеног суда тужбене захтеве тужиоца је требало одбити, али не и потпуности са разлога које је навео првостепени суд.

Наиме, да би тужилац могао остварити накнаду трошкова које је тужена по закону била дужна да даје на име свог доприноса за издржавање ћерке РР-за трошкове школовање, тако и трошкови издржавања за обе кћерке, РР и РР1, тужилац је морао доказати са коликим износом издржавања је у утуженом периоду тужена требало да доприноси њиховом издржавању, што није учинио. Наиме, обавеза родитеља да издржавају малолетну децу, односно децу, зависи од потреба деце као повериоца издржавања и могућности родитеља, као дужника издржавања. Потреба детета, као повериоца издржавања, која се утврђује у укупном износу на месечном нивоу, односе се на трошкове исхране, становања, школске потребе, ваншколске активности, хигијенске потребе, потребе друштвеног живота, трошкове за гардеробу и др., при чему се цени и узраст детета, док за родитеља, као дужника издржавања, утврђују се њихови приходи-да ли су у радном односу или на други начин стичу или су у могућности да стичу приходе, да ли имају имовину, колике су њихове личне потребе, да ли родитељ даје свој допринос и негом и старањем у свакодневном одгајању деце, а како је све то прописано одредбом члана 160 Породичног закона. То значи да не постоји законска претпоставка да су родитељи дужни да доприносе издржавању деце свако са уделом од по 1/2. Тужилац током поступка није доказао колики је укупан месечни износ за издржавање деце странака био потребан за утужени период, нити колико је тужена била дужна да у утуженом периоду доприноси издржавању деце, а на њему је био терет доказивања ове чињенице у складу са одредбом члана 228 и 231 Закона о парничном поступку. Исто се односи и на трошкове домаћинства које такође тужилац потражује, при чему се ти трошкови домаћинства не деле само на странке, већ и на заједничку децу странака, за шта тужилац такође није доказао колики износ је тужена била дужна да сноси, при чему рачуни које је приложио, а који се односе на различите трошкове (исхрана, гардероба, рачуни из апотеке) би могли представљати само доказ евентуално у погледу висине износа које је тужилац плаћао, али не и у погледу тога колики део од тих трошкова би евентуално тужена била дужна да надокнади тужиоцу. Када су у питању само трошкови за Инфостан, почев од 2008.године када су странке споразумом о деоби заједничке имовине од 21.02.2008.године стан у коме живе поделили тако да свакоме припада-постаје сувласник са уделом од по 1/2 идеалних делова, тужилац од тужене не може потраживати половину трошкова Инфостана. Наиме, одредбом члана 211 Закона о облигационим односима прописано је да ко изврши исплату знајући да није дужан платити, нема право да захтева враћање, изузев ако је задржао право да тражи враћање или ако је платио да би избегао принуду. У конкретном случају, тужилац као власник са уделом од 1/2, морао је имати сазнање да плаћа Инфостану и део дуга који није дужан да плати, и који треба да плати тужена, међутим и поред тога он је плаћао целокупан рачун за Инфостан (при чему према фотокопијама које је тужилац приложио неки рачуни и нису плаћени), а не може се говорити да је задржао право да од тужене наведени износ тражи, нити се ради о плаћању које је извршено да би избегао принуду. Наиме, тужилац је могао и био је дужан да Инфостану пријави промену власништва, те да их обавести да су странке сувласници са уделима од по 1/2 идеалних делова, што он међутим није урадио све до 2016.године, како сам наводи, од када су рачуни подељени, због чега је нејасно из ког разлога од 2008.године све до 2016.године тужилац ову промену није извршио.

Имајући у виду напред наведено, неосновани су жалбени наводи којима тужилац поново указује да је тужена дужна да му накнади половину трошкова како за издржавање деце, тако и за трошкове становања и домаћинства. Супротно жалбеним наводима, првостепени суд је поступио по налогу другостепеног суда, који су му дати у решењу којим је претходно донета првостепена пресуда била укинута. Жалбени наводи којима се поново указује на то да тужена уопште није учествовала у издржавању, позивање на банкарске изводе и остале материјалне доказе које је приложио, указивање на готово миноран допринос тужене, не могу бити од утицаја на другачије пресуђење ове правне ствари, имајући у виду изнето у претходном ставу.

Правилна је и одлука о трошковима поступка, јер је донета правионом применом одредаба чланова 153,154 и 163 ЗПП, уз правилан обрачун извршен у складу са важећом АТ.

Са изнетих разлога, на основу одредбе члана 390 ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Како тужилац са жалбом није успео, то му трошкови другостепеног поступка не припадају, а трошкови другостепеног поступка не припадају ни туженој, јер трошкови саства одговора на жалбу нису били нужни, због чега је и одлучено као у ставу другом изреке, а на основу одредбе члана 165 ЗПП.

**Председник већа-судија
Владислава Милићевић, с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Јасмина Ђокић